

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. w 2017 r. była na wycieczce turystycznej w Turcji. Tam dokonała zakupu odzieży – skarpetek z znakami towarowymi różnych firm z przeznaczeniem na prezenty dla członków rodziny. Kupując je M. K. zdawała sobie sprawę z tego, iż skarpetki są nieoryginalne, opatrzone podrobionymi znakami towarowymi. Z uwagi na fakt, iż prezenty okazały się nietrafione, postanowiła wystawić je na sprzedaż na aukcjach internetowych. Odpowiednie ogłoszenia umieściła na stronach serwisów internetowych: (...) i (...) posługując się e-mailem (...), (...) W dniu 28 sierpnia 2017 r. w mieszkaniu M. K. zabezpieczono skarpetki oznaczone porobionymi znakami towarowymi firm: A. w ilości 10 par, P. w ilości 2 par, 1 parę skarpetek z znakiem H. K., 1 parę skarpetek oznaczoną znakiem T. H., 1 parę skarpetek oznaczoną znakiem towarowym N.. Skarpetki te M. K. oferowała w cenie 5 zł od pary, podczas gdy 1 para skarpetek firmy (...) kosztuje około 20 zł, P. – około 35 zł, H. K. – 15 zł, T. H. - około 40 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. K. – k.178, zeznania świadków: W. C. – k.91v, J. K. – k.99v, M. G. – k.102v, G. G. – k.107v, K. K. – k.111v, A. R. – k.152v, kopie świadectw ochronnych – k.27-37, protokół przeszukania – k.56-58, protokół oględzin – k.61, pismo (...) S.A. – k.76-79, pismo (...) S.A. – k.82-89, wydruk transakcji – k.92-93, potwierdzenie przelewu – k.94, 103-104, pismo Grupy (...) Sp. z o.o. – k.114-131, wyciąg z rejestru znaków towarowych – k.144-146)

Oskarżona M. K. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oskarżona nie była dotychczas karana.

(dowód: dane o karalności – k.156, dane o podejrzanej - k.182)

Sąd zważył, co następuje:

Czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd oparł się w pełnym zakresie tak na wyjaśnieniach oskarżonej M. K., zeznaniach świadków: W. C., J. K., M. G., G. G., K. K., A. R., jak i na nieosobowym materiale dowodowym w postaci: kopii świadectw ochronnych, protokołów przeszukania i protokół oględzin, pisma (...) S.A., pisma (...) S.A., wydruku transakcji, potwierżeń przelewu, pisma Grupy (...) Sp. z o.o., wyciągu z rejestru znaków towarowych. Całość materiału dowodowego wzajemnie się uzupełnia i w sposób logiczny składa się na obraz przypisanego oskarżonej występku. Brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności wskazanego materiału dowodowego.

W myśl regulacji art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej karze podlega m.in. ten, kto dokonuje obrotu towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym lub znakiem towarowym zarejestrowanym, jednakże przez osobę, która nie ma prawa do jego używania. Termin „znak towarowy” to zgodnie z art. 120 ust. 1 Prawa własności przemysłowej każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa, a może nim być w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma towaru i/lub opakowania, a nawet slogan. Jego zadaniem jest funkcja wyróżniająca, indywidualizująca towar, budując markę firmy, reklamując ją i przyciągając klientów. Dla konsumenta jest on zaś gwarancją, że otrzymuje towar wypróbowany w obrocie, pochodzący od firmy, którą obdarza zaufaniem. Decyduje on o atrakcyjności towaru, jest narzędziem walki konkurencyjnej. Przedmiotem ochrony art. 305 Prawa Własności przemysłowej są: prawidłowość (pewność) obrotu towarami i mienie w postaci prawa własności przemysłowej. Termin „podrobione znaki towarowe” został zdefiniowany w art. 120 ust. 3 pkt 3 Prawa własności przemysłowej i oznacza „użyte bezprawnie znaki identyczne lub takie, które nie mogą być odróżnione w zwykłych warunkach obrotu od znaków zarejestrowanych, dla towarów objętych prawem ochronnym”. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 grudnia 2002 r., III KKN 421/00 „istota podrobienia sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności, że pochodzi od określonego wystawcy”. Ochrona prawnokarna rozciąga się zatem na tzw. reprodukcję znaku towarowego, jak i jego imitację. Dokonanie obrotu towarem oznaczonym podrobionym znakiem towarowym bądź zarejestrowanym znakiem

towarowym, którego osoba dokonująca obrotu nie prawa używać, obejmuje każdy etap obrotu towarem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KK 53/12), a więc pierwotny i wtórny, jak również każdą czynność cywilnoprawną dokonywaną w ramach obrotu gospodarczego. W praktyce są najczęściej umowy sprzedaży, w tym w stosunkach nieprofesjonalnych. Dla kwalifikacji tak określonej czynności nie ma znaczenia, czy chodzi o handel detaliczny czy hurtowy.

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należało, iż zasadnym jest przypisanie oskarżonej popełnienia zarzucanego jej czynu – to jest tego, że w nieustalonym czasie, nie później niż do 28 sierpnia 2017 r. w E., za pośrednictwem internetowych serwisów ogłoszeniowych (...) i (...) prowadziła obrót towarami w postaci skarpetek oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, tj.: - A. w ilości 10 par powodując straty w wysokości 200 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., P. w ilości 2 pary, powodując straty nie mniejsze niż 70 zł, czym działał na szkodę firmy (...).E., H. K. w ilości 1 pary, powodując straty nie mniejszej niż 15 zł, czym działała na szkodę firmy (...), T. H. w ilości 1 pary, powodując straty nie mniejsze niż 40 zł, czym działała na szkodę firmy (...), N. w ilości 1 pary powodując straty w nieustalonej kwocie, czym działała na szkodę firmy (...) Sp. z o.o., tj. popełnienia przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej.

Oskarżonej można przypisać winę w popełnieniu zarzucanego jej czynu. Winą jest oceniana z punktu widzenia kryteriów społeczno – etycznych wadliwość procesu decyzyjnego w warunkach możliwości podjęcia decyzji zgodnej z wymaganiami prawa. Jednocześnie ustawodawca określa katalog przesłanek pozwalających na przypisanie sprawcy w konkretnym przypadku winy. Są to dojrzałość sprawcy, poczytalność, przynajmniej ograniczona, możliwość rozpoznania przez sprawcę bezprawności czynu oraz możliwość rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę, a także okoliczność, że wymagalność zgodnego z prawem zachowania musi zachodzić w konkretnej sytuacji. W ocenie Sądu oskarżona ponosi winę w popełnieniu przypisanego jej czynu. Jest osobą dojrzałą, zdrową psychicznie. Pomimo to oskarżona, podjęła wadliwy proces decyzyjny, którego rezultatem było popełnienie przypisanego jej występku.

Mając na względzie okoliczności sprawy, dotychczasową linię życia oskarżonej, Sąd uznał, iż istnieją podstawy do zastosowania wobec M. K. dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Warunkowe umorzenie postępowania oznacza przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa, ale przypisanie to ma charakter jedynie prowizoryczny (A. Zoll, Komentarz do Kodeksu Karnego, Zakamycze 2004 s.995). Wyrok warunkowo umarzający postępowanie nie jest wyrokiem skazującym (Sąd Najwyższy z dnia 17 maja 2000 roku I KZP 7/2000, OSNKW 2000, z. 5-6 poz. 51). Zgodnie z poglądem wyrażonym z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 roku (II KKN 65/98, Prok. I Pr. 1998, z. 10, poz. 1) przesłanki warunkowego umorzenia postępowania to okoliczności, które pozwalają uznać, że przeprowadzenie rozprawy i wymierzenie oskarżonemu kary nie jest celowe z punktu widzenia funkcji rozprawy i funkcji kary. Sens tej instytucji polega na tym, że unika się nie tylko wymierzenia sprawcy kary, ale również wyroku skazującego i znacznej części samego postępowania karnego, stanowiącego dla sprawcy poważną dolegliwość. Jest to instytucja, która może być stosowana jedynie wobec tych sprawców, którzy nie muszą być ostrzeżeni w sposób bardziej drastyczny tj. poprzez przeprowadzenie rozprawy i wymierzenie kary.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. § 2 omawianego przepisu stanowi, iż warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Określone w art. 66 kk przesłanki można zakwalifikować do trzech grup:

1. warunkujących niecelowość kontynuowania postępowania i wymierzenia kary ze względu na czyn,

2. ze względu na osobę sprawcy,

3. dopuszczające warunkowe umorzenie z punktu widzenia gwarancji procesowych oskarżonego i potrzeby zabezpieczenia materiału dowodowego.

Na podstawie przeprowadzonych w toku postępowania dowodów okoliczności popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej przestępstwa w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości, co już zostało wykazane powyżej.

Zdaniem Sądu także wina M. K. w popełnieniu zarzucanego jej czynu nie budzi wątpliwości, jednakże zdaniem Sądu należy przyjąć, iż nie jest ona znaczna. Oceniając zachowanie M. K. chociażby z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego wskazać należy, iż było ono naganne i z całą pewnością nie można go bagatelizować. Zauważyć bowiem należy skalę problemu naruszania znaków towarowych. Nie negując jednakże niewłaściwego zachowania oskarżonej, nie można nie zauważyć powszechności tego rodzaju przestępstw, jak również fakt, iż zachowanie oskarżonej było zachowaniem incydentalnym. Zdaniem Sądu zatem na tym etapie wystarczające będzie zastosowanie wobec oskarżonej dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Zdaniem Sądu, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, należy przyjąć iż również społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonej nie jest znaczna.

Ocena stopnia społecznej szkodliwości następuje, zgodnie z art. 115 § 2 kk, w oparciu o następujące kryteria: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oceniając rodzaj naruszonego dobra prawnego Sąd kierował się tu w głównej mierze jego oceną przez ustawodawcę, który dokonuje rozróżnienia poszczególnych dóbr prawnych sankcjonując ich naruszenie odpowiednim rodzajem kar. Natomiast w tym konkretnym przypadku mając na uwadze sankcję przewidzianą za popełnione przestępstwo, na tle pozostałych określonych przez ustawodawcę zagrożeń, naruszone przez oskarżoną dobro prawne nie jawi się jako szczególnie doniosłe. zauważyć także należy, że zachowanie oskarżonej nie było przemyślane i miało incydentalny charakter. Okoliczności te przekonują, iż za nieznaczną uznać należało społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu.

Bardzo ważną przesłanką stosowania warunkowego umorzenia postępowania jest pozytywna prognoza opierająca się na ocenie postawy sprawcy, decydującymi kryteriami są tu takie okoliczności jak dotychczasowe życie sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, trudna sytuacja materialna i rodzinna. Oskarżony nie był dotychczas karany za jakiegokolwiek przestępstwo, pracuje, jest osobą, która poprawnie funkcjonuje w społeczeństwie. Zdaniem Sądu okoliczności te uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Dotychczas przeprowadzone postępowanie zdaniem Sądu stanowiło dla oskarżonej istotną dolegliwość, stanowi asumpt do weryfikacji postawy życiowej, pozwala zasadnie przyjąć, iż M. K. wyciągnie właściwe wnioski, zrewiduje swe postępowanie i nie wystąpi ponownie przeciwko porządkowi prawnemu. Dowodem na trafność stanowiska Sądu jest przystąpienie przez oskarżoną do negocjacji z pokrzywdzonymi firmami.

Reasumując w opinii Sądu nie ulega wątpliwości, że przeprowadzone dowody w sprawie w sposób oczywisty wskazują na fakt, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Biorąc powyższe pod uwagę, jak również postawę oskarżonej, fakt, iż nie była ona uprzednio karana, że wina oskarżonej i społeczna szkodliwość nie są znaczne, przekonały Sąd iż cele postępowania zostaną osiągnięte, a M. K. nie popełni ponownie przestępstwa. Mając na względzie powyższe Sąd na mocy 66 § 1 i § 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie warunkowo umorzył na okres próby jednego roku.

Aby wzmocnić wychowawcze oddziaływanie na oskarżoną Sąd, w oparciu o art. 67 § 3 kk zobowiązał M. K. do zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 500 zł tytułem świadczenia pieniężnego. W ocenie Sądu zasądzona kwota będzie stanowić odczuwalną dolegliwość dla oskarżonej, ale też jest adekwatna do jej możliwości zarobkowych i majątkowych.

Ponadto Sąd stosownie do art. 45a § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w toku postępowania, tj. skarpetek z podrobionymi znakami towarowymi – zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 do 5.

Uwzględnivszy zaś sytuację osobistą i majątkową oskarżonej, Sąd, w oparciu o przepisy art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk, obciążył ją kosztami postępowania w niniejszej sprawie wraz z należną opłatą w kwocie 60 zł ustaloną zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Sąd w wydanym orzeczeniu nie orzekł wobec M. K. obowiązku naprawienia szkody wobec pokrzywdzonych firm. Po pierwsze oskarżona sama prowadzi negocjacje z przedstawicielami pokrzywdzonych i kwestie odszkodowawcze są ustalane w drodze ugód (por. k. 179-180). Po drugie w ocenie istotniejszą jest kwestia faktycznej możliwości ustalenia samego faktu zaistnienia szkody w niniejszej sprawie, jak i jej wielkości, zwłaszcza że dowody rzeczowe zabezpieczone w toku postępowania ostatecznie nie zostały sprzedane, a zatem pierwotnie rozumiana szkoda w ogóle nie wystąpiła. Co istotniejsze z doświadczenia życiowego wynika, że osoby nabywające towary będące przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa z art. 305 ust. 1 Prawa własności przemysłowej stanowią inną grupę odbiorców niż nabywcy oryginalnych towarów, co jest spowodowane istotną różnicą cenową i odmiennymi możliwościami finansowymi obu grup klientów. W tej sytuacji niemożliwym jest kategoryczne ustalenie, że pokrzywdzone w wyniku przestępstwa firmy poniosły realną, wymierną szkodę wynikającą ze spadku sprzedaży towarów oryginalnych. Kalkulacji szkody w ocenie Sądu nie można dokonywać li tylko na ustaleniu ilości zabezpieczonych towarów i wartości towarów oryginalnych. Szkoda, jaka może wynikać z popełnienia przestępstwa penalizowanego w art. 305 ust. 1 Prawa własności przemysłowej sprowadza się do utraty zysku, a cena obejmuje również koszty wytworzenia towaru, koszty jego dystrybucji. Brak jest również możliwości precyzyjnego ustalenia, jak wielu nabywców zdecydowałoby się kupić towar oryginalny, gdyby nie nabyli towaru z podrobionym znakiem towarowym. Brak możliwości precyzyjnego ustalenia wysokości szkody, szerokie spektrum czynników wpływających na jej zakres wskazywali również pokrzywdzeni w kierowanych do Prokuratury pismach (k.136, 147), podkreślając przede wszystkim jej niemajątkowy charakter. Dowodzi tego zresztą ugoda zawarta przez oskarżoną z przedstawicielem firm (...), H. K. , P. i T. H., gdzie ustalona przez strony kwota różni się od prostej kalkulacji cenowej. W tej sytuacji w ocenie Sądu brak było podstaw, ale też możliwości orzekania o obowiązku naprawienia szkody. Ponadto istotnym jest, że postępowanie karne w tej kwestii spełniło swą rolę, skoro oskarżona samoistnie przystąpiła do negocjacji z pokrzywdzonymi firmami, a nadto należyta ochronę cywilnoprawną zapewniają pokrzywdzonym regulacje art. 296-302 ustawy Prawo własności przemysłowej.